

[Valdemar Thomsen.]

det hænger sammen med, at de førende Nationaløkonomer Verden over har skiftet Anskuelse paa dette Omraade og nu aabent erkender, aabent indrømmer, at de har skiftet Anskuelse. Økonomerne er klar over, at fuld Beskæftigelse, som jo er det, vi tilstræber, er betinget af Forbrug og Investering, og klar over, at den nødvendige Investering eller med andre Ord den nødvendige Pengeanbringelse i Bygninger, i Maskiner, i Kapitalgoder i det hele taget ikke vil finde Sted, medmindre Renten bliver lav. Vil man modarbejde Arbejdsløsheden, er der altsaa ingen Vej udenom, Renten maa sættes ned. Den falder imidlertid ikke af sig selv, thi, siger bl. a. Keynes — jeg har fremhævet det før og vil gerne have Lov at sætte en Streg under det ved denne Lejlighed —, det skyldes ikke Loven om Tilbud og Efterspørgsel, det skyldes ganske simpelt, at man er vant til en vis Rente, som man anser for normal. Renten maa af Hensyn til Beskæftigelsen, hævder moderne Økonomer, ned paa et Minimum uden Hensyn til, om det svækker Opsparingen, som de nu betegner som ret ligegyldig. Her er vi for øvrigt efter min Mening ved noget af det mest skelsættende i Tiden. De, som har Penge paa Rente, og de, som føler sig kaldet til at tale disse ærede Medborgeres Sag — og det er der mange, der gør —, hævder tidligt og silde, at Opsparing er saa aldeles afgørende for vor fremtidige Eksistens. Deroverfor er det, at Keynes og med ham mange andre siger, at langt vigtigere er det, at Pengene bringes ud i Omsætningen for at levendegøre Befolkningens Forbrug. Maaden, det skal gøres paa, har vi ogsaa faaet Anvisning paa. Man, det vil sige Lovgivningsmagten, kan simpelt hen meddele Offentligheden et bestemt Niveau, man vil holde Renten paa, saa Folk forstaa, at de maa indstille sig paa dette Niveau.

Ja, det er de Anskuelser, som de moderne Økonomer nu har Verden over.

Min lille Gruppe har taget Konsekvensen af disse ændrede Anskuelser og stiller i den af os for nylig forelagte Genrejsningsplan Forslag om — det kan læses i Forslaget —, at Renten af Penge anbragt mod 1ste Prioritets Sikkerhed herefterdags skal være 3 pCt. Al anden Rente vil da naturligvis indstille sig efter dette Niveau. Hermed

har vi givet Besked om vor Stilling til Renteproblemet, og det kan vel ikke skade, at vi i den Henseende er paa Linie med den højeste Sagkundskab.

Under Forhandlingen om den Forespørgsel, vi for et Par Maaneder siden stillede, fik vi, som jeg nævnte til Indledning, ingen Besked om de store Partiers Standpunkt, og derfor spørger Befolkningen nu med stigende Uro — det kan sikkert den højtærede Landbrugsminister tale med om —: Vil Regeringen og vil Rigsdagen virkelig narre os for den Rentesækning, der var stillet os i Udsigt, ikke mindst af Regeringspartierne? For nu at faa et bestemt Svar paa dette Spørgsmaal, et Svar, som Vælgerne virkelig kan forstaa, skal jeg paa min Gruppes Vegne tillade mig at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget erkender, at en til Bunds gaaende Rentesækning maa være et Led i en effektiv Lovgivning for Afskaffelse af Arbejdsløsheden og Ophjælpning af Landbrugets Rentabilitet, opfordrer det Regeringen til at iværksætte Foranstaltninger, der kan befordre en saadan, og gaar dermed over til Dagsordenen.“

Formanden: Der er fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget erkender, at en til Bunds gaaende Rentesækning maa være et Led i en effektiv Lovgivning for Afskaffelse af Arbejdsløsheden og Ophjælpning af Landbrugets Rentabilitet, opfordrer det Regeringen til at iværksætte Foranstaltninger, der kan befordre en saadan, og gaar dermed over til Dagsordenen.“

Denne Paastand indgaar nu i Forhandlingerne.

Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet; det genoptages i Aften Kl. 21¹⁵.

Mødet udsat Kl. 20⁴⁵.